

nebo soudní a exekuce se provede na základě výkazu nedoplateků, potvrzeného báňským hejtmanstvím, v jehož obvodu revírní bratrská pokladna má své sídlo. Takto potvrzené výkazy nedoplateků jsou exekučními tituly podle § 1 ex. ř. Výkazy nedoplateků předložené vymáhající stranou nejsou však opatřeny doložkou vykonatelnosti připojenou báňským hejtmanstvím, nýbrž báňským revírním úřadem, tudíž úřadem nepřislušným a nelze proto tyto výkazy nedoplateků uznati za vhodné exekuční tituly ve smyslu § 1 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o exekuci na základě výkazů nedoplateků zadržovaných příspěvků pojistných k revírní bratrské pokladně podle § 79 zák. ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n. Soudu přísluší jen přezkoumávati, zda tyto výkazy nedoplateků jsou formálně správné a tudíž exekučním titulem, kdežto věcnou jejich správnost přezkoumávati soudu nepřisluší. A tu jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že předložené výkazy nedoplateků neodpovídají formálně předpisu § 79 zák. čís. 242/1922 sb. z. a n. Tento zákonný předpis, jenž nabyt podle vyhlášky ministra veřejných prací ze dne 12. září 1924 čís. 202 sb. z. a n. platnosti dnem 1. října 1924, ustanovuje, že zadržené příspěvky se vymáhají exekucí politickou nebo soudní, že se exekuce provede na základě výkazu nedoplateků potvrzeného báňským hejtmanstvím, v jehož obvodu revírní bratrská pokladna má své sídlo, a že jmenované výkazy jsou exekučními tituly podle ustanovení § 1 exekučního řádu ze dne 27. května 1896 čís. 79 ř. zák. Předložené výkazy nedoplateků, na jejichž základě o povolení exekuce žádáno, nejsou potvrzeny báňským hejtmanstvím, nejsou proto listinami formálně bezvadnými a nelze je pokládati za exekuční tituly podle § 79 zák. čís. 242/1922 sb. z. a n. a § 1 ex. řádu. Výkazy jsou potvrzeny báňským revírním úřadem v M., ale úřad ten není podle § 79 zák. čís. 242/1922 povolán k tomu, by potvrzoval výkazy nedoplateků a nemůže proto potvrzení báňským revírním úřadem nahraditi zákonem předepsané potvrzení báňským hejtmanstvím. Stěžovatelka poukazuje v dovolacím rekursu k tomu, že báňský revírní úřad v M. byl podle § 7 (3) vládního nařízení ze dne 22. prosince 1922 čís. 392 sb. z. a n. delegován báňským hejtmanstvím k ověřování vykonatelnosti výkazů nedoplateků příspěvků dlužných revírní bratrské pokladně v M., než okolnost ta nebyla z exekučního návrhu zřejmá ani nebyla v něm osvědčena, takže pro soud bylo rozhodným jedině ustanovení § 79 zák. čís. 242/1922 sb. z. a n., a nelze nejvyššímu soudu k okolnosti této v dovolacím rekursu tvrzené přihlížeti pro zákaz novot v řízení rekursním.

Čís. 13606.

Pokud vnucený správce byl oprávněn k úmluvě s věřitelem, jenž před zahájením vnucené správy dodal do spravovaného podniku zařízení s výhradou vlastnictví, že věřitel ponechá zařízení ve spravovaném podniku a že mu za to bude placeno odškodné.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R I 524/34.)

Exekuční soud schválil dohodu mezi vnuceným správcem majitele hotelu a firmou F. a odpočítal 7.759 Kč jako výdaj vnucené správy. **Rekursní soud** neschválil dohodu vnuceného správce s firmou F. s tím, že na ni připadajících 7.759 Kč nemá býti vzato jako výdaj na správu z výnosů vnucené správy.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

S názorem rekursního soudu, že se úmluva mezi vnuceným správcem a firmou F. vymyká účelům vnucené správy, nelze souhlasiti. První soud zjistil, že skoro celé zařízení hotelové bylo z příslušenství hotelu vyloučeno, protože bylo dodáno firmou F. s výhradou práva vlastnického, a že tato firma byla oprávněna ustoupiti od smlouvy a žádati zařízení zpět, takže, by vnucená správa mohla býti vedena a jinde zařízení hotelové nebylo lze si zaopatřiti, ujednal vnucený správce se zmíněnou firmou s výhradou soudního schválení ujednání, že firma ponechá v podniku přes sezonu celé zařízení a že jí za to bude vyplaceno odškodné. Podle tohoto zjištění došlo k tomuto ujednání již po vyřízení sporu a vnucený správce vstoupil vlastně v ujednání učiněné již dříve dlužníky, jakž vysvítá z protokolu z 13. prosince 1933, a bylo učiněno jen k tomu cíli, by vnucená správa mohla býti účelně vedena. Podle tohoto ujednání nešlo již o placení splátek na kupní cenu, jak se nižší soudy mylně domnívají, nýbrž šlo o placení odškodného za používané zařízení hotelové ponechané firmou F. vnucenému správci, bez něhož nemohla se vnucená správa provést, takže tu šlo ve skutečnosti o výdaje, kterých k hospodaření na nemovitosti dané do vnucené správy bylo třeba (§ 121 ex. ř.). Vnucený správce byl k ujednání úmluvy oprávněn a první soud ji podle § 112 ex. ř. právem schválil, třebaže se tak stalo z jiných důvodů.

Čís. 13607.

Veřejní společníci jsou účastníky v dobrovolné dražbě navržené likvidatory veřejné obchodní společnosti.

Ustanovení § 5 dražebního řádu ze dne 15. července 1786, čís. 565 sb. z. s. neplatí, mají-li připadnouti vydražiteli továrního podniku za nejvyšší podání výrobní a prodejní pomůcky, jakož i vzorkové kolekce bez zvláštní úplaty.

Likvidatorům veřejné obchodní společnosti není zabráněno, by neprodávali knihy a spisy společnosti.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R I 616/34.)

K návrhu likvidatorů veřejné obchodní společnosti povolil **soud první stolice** dobrovolnou veřejnou dražbu továrny se vším příslušenstvím podle dražebních podmínek. **Rekursní soud** vyhověl rekursu veřejných společníků a zamítl návrh likvidatorů, by byla povolena dobrovolná dražba továrny podle dražebních podmínek. **Důvody:**